

LU LINA: O SLOVECH, KTERÁ NIKDY NESLYŠÍME

- CZ24 News | 7. února 2021

Úvodem bych chtěl vyjádřit zásadní myšlenku, že za bolševika to stálo za hovno. Teď to sice taky stojí za hovno, ale je to určitě lepší. Problém vidím v tom, že to málo, co způsobuje onen zásadní rozdíl, se vytrácí. Respektive vlastně vrací.

Hlavní oblasti, kde pamětníci takřka už zase nepoznají, jestli na Hradě furt nesedí Husák, jsou tři. Jako první pochopitelně udeří do očí prakticky totožný přístup ke svobodě slova. Z nekomunistických názorů se komunisti mohli posrat. Potírali je i jejich nositele s takovou vervou, že kdyby stejné úsilí věnovali třeba kosmonautice, moh dělat tápoty na Měsíci jako první Remek. A z jiných názorů se můžou posrat i naši dnešní demokrati, zvaní zřejmě z konspiračních důvodů stále „liberální.“ Což je zábavný paradox, protože liberálnosti v sobě mají zjevně zhruba tolik jako měli bolševici.

Druhý styčný bod s režimem reálného socialismu tvoří přístup k ekonomice. Pravdou sice je, že centrálně řízenou ji dneska ještě furt úplně nemáme, ale už je to na obzoru. Volný trh neexistuje, stát či nadnárodní instituce se přímo nebo nepřímo serou úplně do všeho, direktivně se linkuje, co a jak se bude vyrábět či pěstovat. Pod tlakem šílených norem na všechno se už takhle příliš velké koncerny musí dále spojovat, aby přežili, takže mizí konkurence a přicházejí monopoly. A když má někdo na něco monopol – stát, strana nebo podnik – je historicky ověřeno a existuje k tomu fakt mnoho „vědeckých studií,“ že to vždycky stojí za pendrek. Jako pěkný názorný příklad může posloužit třeba náš telekomunikační sektor. Nebo dění v automobilovém průmyslu či v energetice.

„Když se to hejbe, zdaň to, když se to furt ještě hejbe, zreguluj to, a když už se to nehejbe, dotuj to.“ Silně pochybuju, že to Reagan myslel jako návod. Socialismus to ještě úplně není, ale už to k němu

nemá daleko.

A jako třetí musím zmínit oblast informací. Za bolševika jsme museli číst mezi řádky, pokládat minimálně 50 % ze zveřejněné informace za čistou lež a zbytek za manipulaci bylo samozřejmostí a kdo chtěl vědět, jak se věci opravdu mají, musel pracně hledat jinde a sám. Tady u nás na západě třeba naladit německou televizi, poslouchat Hlas Ameriky, nebo si v hotelu 1. cenové slupiny kupovat zahraniční tisk. Oproti dnešku furt ještě nebe a dudy. Máte-li pochybnosti o tom, co slyšíte ve televizi, prostě párkrát kliknete a hned se váš informační obzor vyjasní. Jak dlouho ještě to bude takhle jednoduše fungovat, je ale otázkou.

Jednou z metod, kterými se ten minulý, ošklivý, nesvobodný komunistický režim celkem úspěšně pokoušel vytvářet co nejméně informovanou a tedy poslušnější masu „pracujících,“ bylo například důsledné tutlání projevů cizích státníků. Ne všech, pochopitelně, kupříkladu s projevy takového Jánoše Kádára, Honeckera či Brežněva pronesenými třeba u příležitosti otevření nové velkokapacitní drůbežárny, jsme byli seznamováni v plném znění a na prvních stranách. Snad jen takový Fidel Castro si mohl občas oprávněně postěžovat na cenzuru, protože jeho zpravidla minimálně šestihodinové projevy se musely redakčně krátit.

Ale co důležitého řekl třeba Reagan, Thatcherová nebo Kohl, jsme se dozvěděli zcela výjimečně a jen tehdy, když tito význační imperialisté, pravicoví extrémisté a váleční štváči pohovořili na nějaké politicky nezávadné a z komunistického pohledu ideologicky neprůstředné téma. Taková byla realita bolševického režimu. Bolševici se báli příliš velkého množství informací. A zvláště se štilili informací, které nějak narušovali jimi pracně vytvářený obraz o jejich nositeli. Byl-li z politických důvodů jejich nositel označován za nepřítele. Třeba socialistických hodnot a tak.

Apropos, nepřítel. Bez něj se zjevně neobejde žádný režim. Dá se na něj všechno svádět. Nasrala třeba vaše vláda svým počínáním už většinu lidí a tak nějak se vůbec nic nedaří? Nevadí. Řekněte, že zato může například Putin. Pokud to budete opakovat dostatečně dlouho a dostatečně intenzivně, značná část těch jednodušších tomu nakonec uvěří. A vy se tak udržíte u moci o něco déle.

A proto je velice důležité, aby se v podstatě nic, co Putin řekne nedostalo na veřejnost. Nepřátelé totiž velice často a rafinovaně říkají věci, které tak úplně nekonvenují s obrazem, který se o nich vytváří. Jakože třeba místo vyzývání k vyhlazení homosexuálů, otravě Navalného, pobíjení migrantů nebo k vypálení západních parlamentů pronášejí i slova, která by hodně lidí podepsalo.

Třeba o kruciálním významu spolupráce a ne konfrontace a o podané ruce, jak pronesl tuhle Putin ve svém zde dokonale utajeném davoském projevu. Nebo o svých motivacích, o svém vztahu k vlasti, k Evropě a o hodnotách, které formují jeho postoje, jak v rozsáhlém rozhovoru pro německá média, ze kterých jinak ta česká přebírají kdejaký pobljón, pohovořil další význačný protievropský démon a nepřítel pokroku Viktor Orbán.

Ani o jednom z nich jsme se z hlavních médií nedozvěděli nic. Pro česká média Putin a ani Orbán nic neřekli. Proč českého konzumenta informací obtěžovat tím, co říkají nepřátelé, že. K vytvoření objektivního názoru na ně a na to, co dělají, mu přece bohatě musí stačit to, co o tom říká Česká televize. A ve stejné době se takřka nepřetržitě dozvídáme o všem, co řekl nebo twítnul soudruh Biden.

Mně je přitom úplně u prdele, jaké Trumpovo nařízení ten zámořský vocas právě zrušil, kolik pokrokových dekretů už podepsal a co o čem moudře řekl. A přesto to do mě cpou horem dolem. Nebo to, co v OSN deklamovala nějaká bláznivá švédská školačka. Ale co řekl soused Orbán se můžu dozvědět jen díky dnešní alternativě samizdatu a po takřka detektivním úsilí.

To samé pravidlo platí pochopitelně i na „nepřátele“ vnitřní. Říkáte třeba o kovidu něco jiného, než se považuje za žádoucí? Tak si to říkejte doma na hajzlu do mísy, protože jinde prostor rozhodně neodstanete. Svoboda projevu samozřejmě ano, ale evropské hodnoty si rozvracet nedáme.

Jojo, fakt je to teď úplně jiný než tehdy. To musí každý uznat. Ale vždycky to může být i ještě lepší. Jistou nepatrnou naději do budoucna vidím v tom, že už bolševik měl s touhle taktikou fakt fenomenální úspěch.

Autor: LU LINA

Zdroj: <http://nonserviam.cz>